

ERASMUS+ Mobilitás Program élménybeszámoló

München - 2016. április 08-28. - Hugyák Andrea

2016. április 08.

Hosszú, ám viszonylag kellemes és kényelmes utazást követően, Salzburgi átszállással futott be vonatunk menetrend szerint, gyakorlatilag percnyi pontossággal a müncheni főpályaudvarra.

Georg Hanke igazgató helyettes úr volt kedves és személyesen várta a Berufliches Schulzentrum Alois Senefelder képviselőjében a magyar diák csapatot. Segítségünkre volt a megfelelő bérlet megvásárlásában, illetve átadta számunkra az ittlétünk során szükséges dokumentumokat.

Ezt követően elkísért bennünket a szálláshelyünkre és a lányoknak még a bőröndök cipelésében is segítségére volt. Ismertette a részletes programot, melynek során beosztottuk, hogy ki melyik gyakorlati helyet látogatja majd egy héten át. Nagy örömmel a reklámfotós csoportba kerültem, ami éppen nagyon kedvemre való témakör lesz. Nagy várakozással nézek elébe a fotóstúdió megismerésének, Noémivel fogok együtt dolgozni a csoportból.

Szálláshelyünk az 5. zóna szélén, egy Wohnheim (ifjúsági szálló) típusú, frissen felújított, nagyon tiszta és kellemes IKEA bútorokkal berendezett épületben helyezkedik el. A szállás elfoglalását követően kis pihenés következett, majd gyors bevásárlással készültünk fel a hétvégére.

2016. április 09.

Ma Georg Hanke úr értünk jött 10 órára a szálláshelyünkre és bekísérte csoportunkat a testvériskolába, a Schule BSZ Alois Senefelder épületébe.

Már a befelé vezető úton is felhívta figyelmünket néhány látványosságra, úgymint a repülőtér, lovarda és az éppen zajló, világhírű BAUMA építészeti kiállítás területe.

A városba érve rövid sétával értük el az iskola épületét a Staatsbrücke (Állami Híd) állomástól. Az iskola tradicionális, mintegy 100 éves épülete rendkívül modernül felszerelt oktatási központot rejt magában, a fényképezés oktatásán túlmenően grafikus és nyomdász szakirányok képzésének is hely ad.

Szombat révén, módunk volt a teljes épületet zavartalanul megismerni. A fotóstúdiók véleményem szerint kiválóan felszereltek, több, flexibilisen kialakítható munkaterületet foglalnak magukban. A diákok rendelkezésére áll a tükörreflexes fényképezőgépeken túlmenően például digitális hátfallal felszerelt fényképezőgép is. Előbbieket a diákok akár iskolaszünet idejére is kikölcsönözhetik az iskolától.

Az iskola aktív támogatója a Nikon vállalat, így alapvetően e cég gépvázait használják.

Az utómunkákat több, hatalmas monitorral felszerelt Mac számítógép támogatja.

Érdeklődésemre Hanke úr részletesebben is ismertette a német fényképész képzés rendszerét, ami több ponton eltér a hazaitól. Ott például a diákoknak már a képzés megkezdése előtt fix, külső, foglalkoztató helyet kell keresniük maguknak, ezt követően kerülhet sor egyáltalán iskolai

felvételükre. A tanult tárgyakban emellett sok a hasonlóság, ők is tanulnak a későbbi, önálló gazdasági és cégvezetői tevékenységre felkészítő tárgyakat, a fotográfia elméleti és gyakorlati ismeretei mellett.

Az alapképzést viszont nem feltétlen előzi meg egy érettségi jellegű és szintű vizsga, így adott esetben a képzés részeként általános műveltséggel összefüggő tárgyakat is oktatnak.

Németországban mód van az alapképzést követően, egy év további tanulmány után egy úgynevezett mestervizsga abszolválására, de az oktatási intézmények alapvetően azt preferálják, hogy ebbe néhány év gyakorlatot követően vágjanak bele inkább a fényképészek. Ennek a kihagyásnak a célja a tapasztalatszerzés és a tényleges orientáció kiválasztása lehet, amit nagyon racionálisnak tartok.

Emellett ott az is teljesen természetes, ha valaki második pályaként vág bele a fotografálásba és nem első hivatásként talál rá.

Az iskola zegzugos folyosóinak falait a diákok szebbnél szebb és érdekesebb munkái díszítik, a tárgyfoto megvilágításban szerzett jártasságuk bámulatra méltó számomra.

Nagyon érdekes volt hallani, hogy analóg technikákkal a gyakorlatban pár éve nem foglalkoznak, részben az alapanyagok és feldolgozás magas költségei miatt.

Az iskola megtekintését követően megismertük a kidolgozandó fényképész témaköröket és a részletes programot.

A projekt részeként innováció és tradíció, benyomások, valamint építészet témakörökben várják munkáinkat. Továbbá készítenünk kell egy olyan, számunkra a várost reprezentáló fényképet, melyet akár szobánk falára is méltónak éreznénk elhelyezni.

A délutánt München fő látványosságainak és a városközpontnak a megismerésével töltöttük. Hanke úr nemcsak a látnivalóról, de a helyi szokásokról és a bajor tradicionális ételekről is volt kedves mesélni.

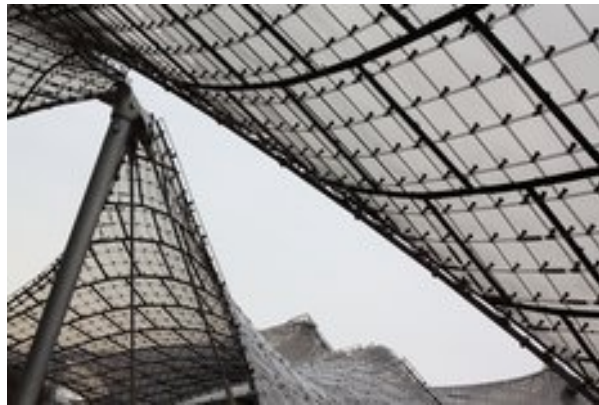

Utazásaim során örömmel fedezem meg ezeket az aspektusokat is, szerintem szervesen hozzátartoznak egy térség megismeréséhez.

Az ebédet Hanke úr javaslatára és kedves meghívására egy helyi kis bisztróban szereztük be, császárszemlébe töltött és bajor édes mustárral ízesített kolbászocskák formájában. A kitűnő ebédet követően még meglátogattuk az Olimpia parkot és a BMW kiállítás térségét, ahol ránk köszöntött az alkonyat. Az Olimpia parkot az 1972-es olimpia megrendezését követően alakították ki a fennmaradt épület együttesekből.

Fémvázal kreatívan behálózott üvegfelületének csillogó látványa elég jellemző a városra, mármint csillog, ha éppen hajlandó sütni a nap, amit most nagy bánatomra sajnos nem tett, így azonnal elhatároztam, ide vissza kell térnem jó időben is.

A müncheni időjárás igen változatos és rendelkezik a helyi lakosok szerint egy speciális mikroklímával is. E szerint München hideg időben zordabb, a meleg évszakban kissé melegebb, mint a környezete, Hanke úr elmondása szerint.

A város első benyomásra is nagyon-nagyon szép, szemnek kellemesen vegyülnek a hagyományos és modern épületek.

Számos képet készítettem, a szomorkás idő miatt inkább inspirációnak és emlékeztetőnek, hová térjek megfelelőbb fényviszonyok esetén vissza, tekintettel arra, hogy a táj- és épületfotózásnak inkább a szép napos idő kedvez.

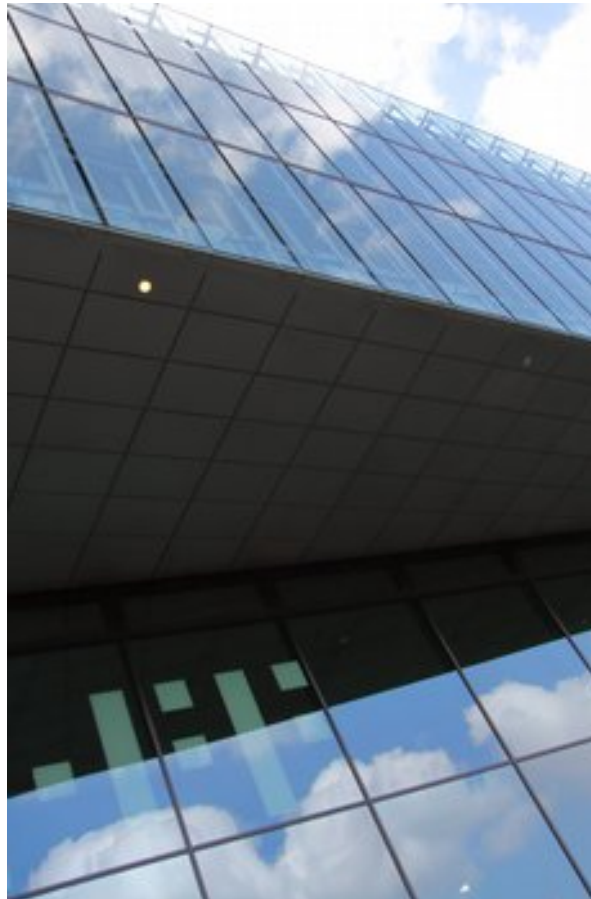
A közlekedési hálózat is igazán kiváló Münchenben, metró és gyorsvasút jellegű közlekedési rendszerével, percnyi pontossággal tartott menetrendjeivel.

2016. április 10.

Ma kicsit tovább pihentünk és késő délelőtt indultunk útnak, Cintia csoporttársunk kedves, kint élő szüleivel kibővült a csapattal.

A mai napra még viszonylag felsős időt vártunk és előzetes felkészülésem alapján hétvégén itt több kulturális intézmény és múzeum nagyon mérsékelt, egy eurós belépődíj fejében látogatható, így mára kulturális programokat terveztünk.

Elsőként egy hosszabb sétával a Pinakothek der Moderne tárlatait vettünk célba. A GPS jelére várakozva inkább megszólítottam egy járókelőt, merre is induljunk központból, aki nagyon szívesen nyújtott felvilágosítást.

Ez a kedvesség végigkísérte eddigi utunkat, nemcsak Hanke úr fantasztikus fogadása, de az idegen járókelők részéről is, mindig nyitottnak bizonyultak, ha felvilágosítást kértünk. Az is többször előfordult, hogy sajtósággal csacsogásunkat hallva kedvesen megszólítottak bennünket, honnan érkeztünk. Én eléggé örömmel fogadtam ezeket, nagyon izgalmas volt ennyi év után újra német nyelvterületen használni a kissé megkopott fényű nyelvtudásomat.

A délutánt a nagy szerencsénkre éppen most megrendezésre került, 100 év a Leica történetében kiállítás megtekintésével zártuk. Nehéz szavakba önteni azt az érzést, amikor szemem előtt felvonultak a fotótörténet órákon is nagy hangsúlyt kapott, fotótörténeti ikonok és nagyrészt közismert alkotásaik. Robert Capa, Henri-Cartier Besson, Werner Bischof, Alfred Eisenstaedt, hogy csak a legnagyobbakat említsem.

Eddig valójában nem is tudatosult bennem ilyen világosan, hogy ez az ikonikus fényképezőgép milyen hosszán és tág spektrumban kíséri végig a fotográfia történetét.

Külön érdekes volt, hogy a kiállítás részben regionális (Spanyolország, Portugália, Japán), részben tematikus csoportokba rendezve mutatta be az alkotásokat, úgymint riportfotó, divatfotók, háború utáni fényképek.

Az általam ismertebb nevek mellett más, de hasonlóképpen zseniális, például francia és skandináv alkotókat és műveket is felsorakoztattak, el is határoztam, hogy hazaérkezésemet követően az ő munkásságukat is megpróbálom jobban megismerni.

Természetesen a készülékeket is kiállították, teljes fejlődéstörténetük mentén, a tervezés első vázlataival egyetemben. A többiekől jócskán elmaradva, csak nagy nehezen tudtam ettől a kiállítástól elszakadni, még a kapcsolódó vetítést is végignéztem a korabeli gyártási folyamatról, hiába, a mérnök vár nem válik vízzé.

Bérletünk lévén még – kellemesen elfáradva ugyan – de kicsit villamosoztam az immár napfényes városban és naplemente előtt, egyedül tértem haza. A város arculata nagyon modern, de bizonyos tekintetben inkább kisvárosias, a belváros és a szálláshelyünk is nagyon biztonságosnak tűnik, bízom benne, hogy ez így is marad utunk végéig. Utólag hozzá is fűzöm, hogy így maradt.

Aznap este később tértem vissza a szálláshelyre és jót nevettem rajta, hogy a vasúton mátt tőlem kért felvilágosítást a megállókról egy odavalósi hölgy.

A csapatban Cintiával ketten beszélünk jobban németül, számomra nagyon kellemes, hogy többször sikerült fordítással vagy útbaigazítás kéréssel előremozdítani a kirándulás menetét. Láthatóan a helyiek nagyon értékelik, ha nem is tökéletesen, de az anyanyelvükön szólunk hozzájuk. Emellett azért igen nagy segítségünkre van, különös tekintettel a nagyon vegyes nyelvtudásra, hogy Hanke úr remekül beszél magyarul.

2016. április 11.

Ma reggel az iskolában kezdtük a szervezett programunkat, ahol Hanke úr röviden bemutatta csoportunkat a fényképész diák osztályoknak és a tanároknak.

Ezt követően megtekintettük a tavaly Magyarországra látogató német csoport videó beszámolóit élményeikről. Nagyon sajnálom, hogy nálunk, az esti képzés során az ez a terület még nem a tanterv része, mert egyszerűen leesett az állam, olyan fantasztikusan professzionális anyagot állítottak össze

a diákok. A képváltások, a snittek dinamikája, a zenei válogatás, amit aláfestésnek választottak, mind remekbe szabott.

Megnéztünk még egy fotóválogatást is Budapestről, illetve egy végzős hallgató reklámfilm vizsgamunkáját.

Szerintem az is nagyon jól sikerült, bármelyik médiában megállná a helyét.

Ő egy parfümöt mutatott be, mely a talajra zuhanva földrengés szerű repedéseket okoz, majd ezekből füst árad, mintha a föld mélyéről eredne, ezt a saját készítésű installációt járja körbe a kötelező egy percben maximált vizsgamunka.

Hanke úr elmondta, hogy a videós képzésnél náluk is erősen támaszkodnak a külső gyakorlati helyekre, de a piaci igények alapján nagyon jellemző e műfaj fontosságának a növekedése.

A kedves fogadtatás után az iskola kintjában megvendégelt bennünket, elfogyasztottunk egy újabb bajor specialitást, az ún. Leberkäse ami gyakorlatilag egy nagy virsli vagy párizsi ízű szelet, kissé átsütve, ezt egy csokoládés fánk majd kávézgatás követte.

Az iskola meglátogatását követően visszamentünk a belvárosba és nagyon sok képet készítettünk, én többek között megismételtem néhány felvételt, melyek a korábbi borús idő miatt korábban nem az elképzelésem szerint sikerültek.

Az erős déli napsütésben - mely úgysem kedvezett a fotózásnak a túl nagy fény és árnyék kontraszt miatt – ücsörögtünk kicsit egyik nagyobb téren. Az utcákon hétköznapi ellenére hatalmas forgatag kavargott, néhány életkép így is készült.

Kora délután meglátogattuk a Nymphenburg kastély parkját, ahol a szép, zöld környezetben a többiek portrékat is készítettek, én inkább az épület egyes részleteivel foglalkoztam.

Nagyon szeretem és keresem a nem teljesen kézenfekvő kompozíciókat, ahol például tükröződés által több összefüggő vagy éppen ellenpontos, egy környezetben felfedezhető képelem kerül egymásra anélkül, hogy dupla expozíciót használnák.

Még sétáltunk egyet a hatalmas parkban és hazafelé vettünk az útirányt. Igyekszem minden nap mind a képfeldolgozással, mind a napló megírásával foglalkozni, így az első impressziók nem halványulnak el, mire „papírra” vetem őket.

A szálláshelyen virtuális családlátogatást tartottunk az internet jóvoltából, kisebb otthoni örömhír ért, vége rövidesen vége a varárnapi boltzárnak.

2016. április 12.

A mai nap kissé későbbre halasztottuk indulásunkat, tekintettel arra, hogy igyekeztünk feldolgozni az eddig készített fényképeket.

Elsőként a városba érkezve a vasútállomás környékén tettünk egy sétát és fedeztünk fel újabb szépséges épületeket, majd ezt követően kissé megfáradva éltünk a korlátlan közlekedést lehetővé tevő bérletünk nyújtotta lehetőséggel és egy hosszabb villamosjáratral a külvárosok irányába vettük az irányt.

A 17-es járatot ezúttal kissé szabadon, éppen ez akadt az utunkba először alapon választottuk, hagyva némi teret - a sok tervezett programot követően - az improvizációnak is.

A külső városrészek ápoltak és kertvárosias hatásúak, de itt inkább átlagos témákra számítottunk, így rövid nézelődést követően visszafelé indultunk, elcsípve ugyanezt a járatot.

A már ismerős, belvárosi környéken megszakítottunk utunkat és sétával folytattuk a kirándulást, így a villamos vonalán sikerült is véletlenül felfedeznünk München egyik régi, tradicionális sörkertjét.

A gyönyörű őszi fák alatt népviseletbe öltözött hölgyek gondoskodtak a vendégek kényelméről és ellátásáról, a sör árak meglepően borsos voltak és egyelőre alig volt vendég így úgy gondoltuk, nincs kellő téma a maradáshoz és fényképezéshez.

Tovább indultunk és a napot szálláshelyünk mellett, egy kedves kis tó meg látogatásával folytattunk, ahol kis piknikezés mellett kreatív portréfotózással töltöttük a késő délután óráit és naplementét, egymásnak állva modell, kipróbáltuk továbbá egymást objektívjeit is. Én leginkább a nem sokkal ezelőtt beszerzett, nagyon szép bokeh-t készítő Helios objektívemet tesztelgettem. Az este további részét a képek feldolgozásával töltöttem.

2016. április 13.

Ma részt vettünk az iskolában egy órán, ahol első éves diákok olyan prezentációt tartottak melynek célja a külső gyakorlati helyük bemutatása volt. A prezentáció a tanterv részeként került elkészítésre és azt mutatta be hogy mennyit fejlődtek mivel foglalkoztak a tanév kezdetétől, előző szeptembertől mostanáig a külső gyakorlati helyen.

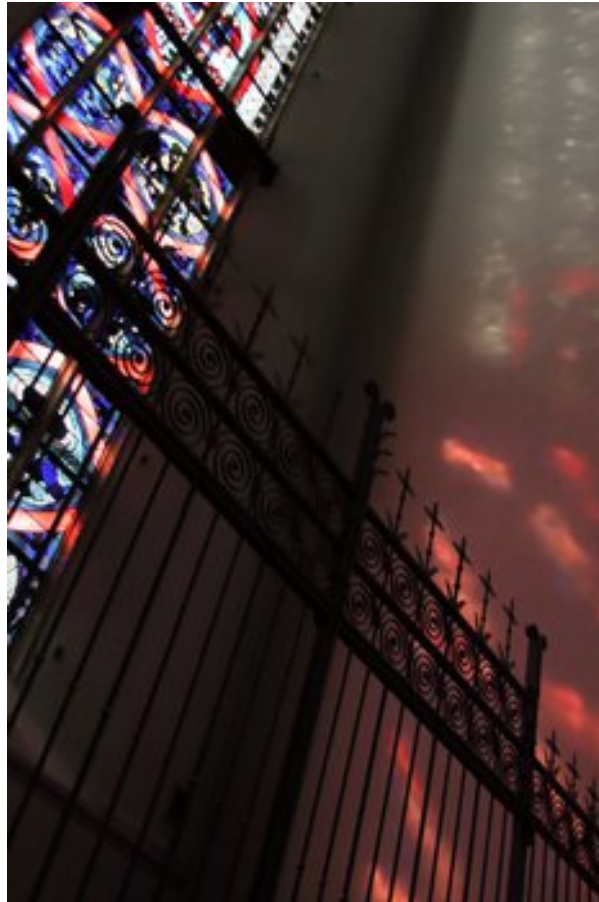
Németországban úgy zajlik a fényképész tanulok felvétele a két éves alapképzésre, hogy egy külső gyakorlati helyet kell keresnünk az iskolába való jelentkezést megelőzően, majd a képzés az első félévben is már felváltva zajlik a külső gyakorlati helyen és az iskolában. Azt is érdekes volt hallani, hogy a diákok már kezdettől fogva szakonként ugyan elérő, de szakágon belül azonos havi díjazásban részesülnek, ami kötelező jellegű, szemben a hazai rendszerrel.

A diákok mindegyike rendkívül magas színvonalú videót vagy slideshow-t mutatott be, ami viszont meglepő volt, ezek általában a stúdiók bemutatkozó anyagai voltak leginkább, gyakorlatilag két hallgató volt összesen az aznapi csoportban, kik saját fotót mutattak be, ez elárulta, hogy kevés terük nyílik kezdetben az önálló munkára.

A diákok nagyon különböző típusú cégeknél vannak külső gyakorlaton. Vannak jellemzően videós projektere specializálódott stúdiók, vannak olyan diákok akik belső enteriőr és tárgyfotóra szakosodó stúdióban dolgoznak, amely egy hatalmas kiterjedésű ipari gyártelep több helyszínét is betölti és voltak olyanok, akik általános portré és esküvői fotózással foglalkozó stúdióban dolgoznak. Ez utóbbi párosítás eléggé jellemző volt ebben a csoportban. Ezek között volt önálló, mindössze egy házaspár által vezetett stúdió de volt olyan is, mely kiterjedt, több stúdiós hálózattal és egy digitális utómunkára szakosodott, indiai leányvállalattal is rendelkezik.

Ezt követően, mivel a mai nap is a kötetlen fotózás volt a programunk és viszonylag borús idő fogadott bennünket, ezért a székesegyházat látogattuk meg.

Nagyon sokat fényképeztünk, a székesegyház hatalmas és ritka szépségű, színes, mozaikszerű gótikus üvegablakai színes fénypázmákkal festették be az egyébként viszonylag dísztelen belső teret.

Ezt követően a belvárosban folytattuk utunkat, ahol jellemző utcai jeleneteket fényképeztünk, sétálókat, zenészeket vagy csak egyszerűen az emberi kavalkádot.

Ellátogattunk a Viktualmarkt piactér melletti híres sörkertbe is.

A sörkertek jellegzetessége Németországban, hogy ott bárki elfogyaszthatja egészen nyugodtan az otthonról hozott élelmiszert.

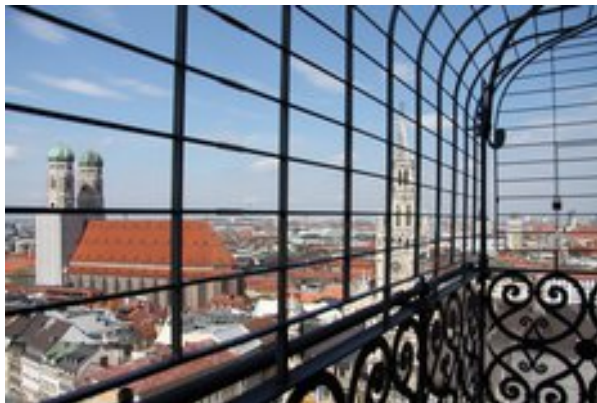
Egyedül italt nem fogyaszthat mást a klasszikus sökert látogatója, mint a helyben csapolt sörök, ezért mi is „feláldoztuk magunkat” és hasonlóképpen tettünk.

Hanke úr elmesélte, hogy ebben a tartományban a szerzetesek hogyan kaptak rá a hosszú böjt alatt a sör gyártásra és fogyasztásra, illetve hogy ennek öröme az azt nem is itálnak, inkább élelmiszerek tartják.

Miközben hangulatos képeket készítettünk, megfigyeltem, hogy jó néhány bizonyosan nyugdíjas hölgy is békésen ücsörgött hatalmas, literes sörös kupája mellett. Merthogy Münchenben nemigen kapható kisebb kiszerelésben csapolt sör.

Úgy festettek, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga lenne és egy láthatóan teljesen elfogadott időtöltés egy hétköznapi közepe. Ha jól belegondolok, végül is miért ne?

Szerencsére ekkorra már kisütött a nap, nagyon kellemes volt az idő, így miután megebédeltünk, felmáztunk a mindenki által Nagy Péternek hívott torony tetejére. A 13 emelet magas épület tetejéről csodálatos panoráma nyílik, természetesen itt is jó néhány fotó készült.

Utunkat a már futólag látott, egyik híres sörözőben folytattunk, szerettünk volna néhány felvételt megismételni, de sajnos a korábban látott fantasztikus kürt zenekar ezúttal nem volt a helyszínen. A fényképészetben, ami az emberábrázolás és az utcai fotózást illeti, a pillanat olyan gyakran és visszavonhatatlanul elillan.

Később terveinket követve meglátogattuk BMW centrumot és az Olimpiai tornyot. Az időjárás ezúttal sem volt maradéktalanul kegyes hozzánk, mire a toronyhoz értünk sajnos beborult és óriási szél kerekedett.

A toronyból nagyszerűen látszik az Olimpiai park épületeinek modern vonulata és München további jelképei, a BMW központi és kiállítási épületei. Hazafelé futva indultunk a közeli metró felé, mert szinte óramű pontossággal hatalmas zápor kerekedett. Németországban nem csak a vonatok, az időjárás jelentés is megdöbbentem pontos, az 5 órára jelzett vihar nemhogy maradt el, de éppen a prognosztizált időpontban tört ki.

2016. április 14.

Dél előtt folyamán végig látogattunk a következő hét 3 gyakorlati helyszínét. Elsőként egy botanikus kertben elhelyezkedő műtermet, Bela Raba stúdióját látogattuk meg. Itt néhai üvegházakban folytatják különböző művészek, fényképészek, festők és szobrászok alkotó tevékenységüket.

Másodikként a mi, Noémivel közös gyakorlati helyünket látogattuk meg, Bonifatius Ametsbichler reklámfotó stúdióját, mely München szívéhez közel, egy kertvárosias utcában helyezkedik el.

Egy természetes fénytől védett, nagyon régi pincerendszert alakították át fotóstúdióvá, a lehető legmodernebb berendezésekkel ellátva. Megismerkedtünk a stúdió vezetőjével és egyik asszisztensével is.

Végül a portré fotó stúdióba értünk, mindenhol nagyon kedvesen fogadtak bennünket és ismertették a következő heti programot.

Visszatérve az iskolában már ismerősként látogattunk el az épület melletti Finanze Amt (vámhivatal) éttermébe ebédelni, mely az iskola vendég diákjai előtt is nyitva állt.

Ezt követően ismét lehetőségünk volt az iskola stúdiójában fotózni, egymásnak modellt állva, számos portré felvételt készítettünk, több megvilágítás beállítást is használva, beauty dish és egy nagyobb softbox felhasználásával.

2016. április 15.

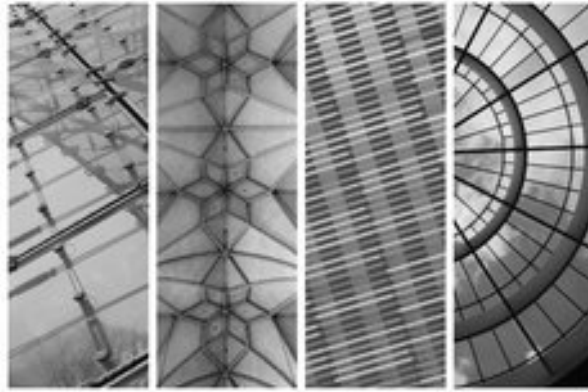
A pályaudvaron találkoztunk Hanke úrral és az iskolában mentünk.

Itt lehetőségünk volt az iskola hatalmas monitoros Mac számítógépének segítségével finomítani a már előválogatott portfóliónkon.

Az utómunkálatokat követően az ERASMUS+ Mobilitás program nemzetközi koordinátora és Hanke úr részvételével megtekintettük egymás válogatását.

Nagyon hasznos inspirációkat és visszajelzéseket kaptunk a további munkánkra nézve. Készítettem egy montázst is, München jellemző épületeinek részleteiből.

A délutánt a tegnapi naphoz hasonlóan az iskola műtermében töltöttük, majd egy kis vásárlás következett. Az estét a képek feldolgozásával és naplórírással töltöttem.

2016. április 16.

Ezt a napot már nagyon vártam, mióta Hanke úr érkezésünk másnapján bemutatta a müncheni sörfesztivál helyszínét és részleteiben is mesélt a már ismert, közelebbi eseményről, a müncheni Frühlingsfest-ről, azaz tavaszi fesztiválról.

Ez a vidámpark jellegű helyszín gyakorlatilag a nagyon klasszikus, Oktoberfest sörfesztivál tavaszi kistestvére, csak némiképp kellemesebb, kiszámíthatóbb, tavaszi időszakban zajlik.

A programok és rutinok valójában meglehetősen hasonlatosak.

A fesztivál ideje alatt hatalmas, sörsátrakat helyeznek el egy négyzetes mező szerű területen.

Ha ez nem lenne elég a felhőtlen szórakozáshoz, még egy egészen fantasztikus vurslit is felépítenek itt a rendezvény idejére.

Hatalmas, ördöghintákkal, modern színpompás villódzó vidámparki játékokkal, gyakorlatilag a bécsi Práter területet idéző hangulatot teremtve zajlik a fesztivál.

A ma reggel ennek a helynek a felkeresésével kezdtük, ugyanis ezen a kivételes napon, a farsang részeként évente egy alkalommal hatalmas bolhapiacok is rendeznek ugyanezen a területen.

Ennek keretében nagyon sok müncheni elhozza a már feleslegessé vált holmiját és gyakorlatilag fillérékért árusítja az arra járóknak. Nekem ez a mentalitás rendkívüli módon tetszett, nem a szemétkébe hajítják a számukra értéktelen dolgokat, hanem ezzel másnak lehetőséget teremtenek elbűvölő kincsek felfedezésére.

Jellemzően messziről kiszúrtam az összes fényképezéssel kapcsolatos standot és egy nem telt el fél óra, de máris egy tökéletesen működő, csodaszép analóg Canon A-1 boldog tulajdonosaként folytattam az utamat. Külön oda voltam, hogy nem a modellre jellemző fix 35mm-es, hanem egy zoom objektívvel látták el, ugyanis az utcai fotózásban – hiába, értem, hogy közel kellene menni a tárgyhoz – de engem a fix objektívek kötélme lebénít.

Sokkal komfortosabban tudok működni a zoom nyújtotta mozgástérben, ami megengedi, hogy helyben és gyorsan reagálva látószöveget váltsak, ha a téma és a pillanat vagy adott esetben a modell úgy kívánja.

Hanke úr elmesélte korábban, hogy ezen a piacon divat, sőt szinte kötelező az alku is, ami tőlem kicsit idegen, de kipróbáltam és valóban kiválóan működött. A fényképezőgép esetében is egy 20 százalékos kedvezménnyel vásárolhattam végül, majd később hozzájutottam az eredetileg felmerült ár harmadáért, mindössze 10 euróért egy szintén analóg nagylátószögű 2,8 fényerejű Auto Albinar objektívre.

Nagyon furcsa érzés kézbe venni ezeket a régi, iparművészeti szépségű tárgyakat, a fényképezőgépen szinte észrevehetetlen karcolás, az objektív patinás bőrtokja kissé kinyúlt. Olyan jó lenne tudni, vajon ki használta örömmel évekig? Hogyhogy most új gazdára várt? Vajon a régi tulajdonosának nem volt módja átadni fényképezés iránti szeretetét a mostani eladóknak? Vagy egyszerűen csak egy régi padláson lelték őket?

Később a csoport tagjainak is segitettem a vásárlásban, azaz alkudozásban, amibe egész jól belejöttünk.

További óriási előnye is volt persze a különleges piac meglátogatásnak, egészen érdekes képeket lehetett készíteni a tömegről és az eladó sorba került, furcsábbnál-furcsább tárgyakról. Volt itt kopott farkú hintaló, gyermek játék babakocsi, óriási doboz lego készlet, de konyhai eszközök és ruházati cikkek is.

Az art deco stílusú kártyacsomagtól a kristálycsillárig mindent egyszerre meg lehetett találni. Ami igazán meghökkentett, Láttam 1899-es kiadású régi könyvet is egy hatalmas, válogatás nélküli könyvkupacban és feszületet rajta Jézussal a porcelán macskák közt heverni. Úgy fest, itt ma minden eladó.

A szemerkélő esőtől vezérelve a csapat többi része kicsit előbb haza indult, de én maradtam, annyira lebilincselő és különleges volt ez a kavalkád.

Egy régi fényképezőgépektől roskadozó standnál örömmel vettem rá magam egy filmtekercsre, gondoltam, mindjárt ki is próbálom az új szerzeményt. Megszólított egy másik nézelődő, egy idősebb bácsika, hogy mihez keresek fekete-fehér filmet, ahogy említettem, Németországban kevésbé jellemző már az analóg technika használata.

Bemutattam az új szerzeményem, mire kiderült, ő nemcsak ugyanezzel a modellel rendelkezik, de van több analóg gépe, melyek objektívjeit rendszeresen használja digitális készüléken, többek között egy Leica is.

A kiállítás említésére azt mondta, ő annyira ismeri ezeket a képeket, annyira maga előtt látja őket, hogy elképzelhető, nem is látogat oda.

Hát ilyen kedvesek és közvetlenek a Müncheniek.

A piac zárását követően véletlenül betévedtem a hatalmas sörsátrak egyikébe is fényképezni, ahol utóbb kiderült, csak előzetes helyfoglalással lehet helyet foglalni. Egészen sok fiatalot láttam népviselet szerű ruhába öltözve, itt is sok képet készítettem, hiszen az egyik kiemelt projekt témakörök a tradíció volt.

Most, hogy senkinek nem kellett rám várnia, kihasználtam az időt és készítettem még néhány bemozdulásos, hosszabb záridejű képet a búcsúban.

2016. április 17.

A délelőtti kis pihenéssel, vásárlással és a fényképek rendezgetésével telt, majd ketten, Noémivel bementünk a híres-neves Deutsche Múzeumot megtekinteni. A szakadó eső sem törte le lelkesedésünk vagy mikor megláttuk a hasonló koncepcióval belépő jegyért sorban álló több száz embert. Becsületükre legyen mondva, a szervezés itt is olyan kifogástalan volt, hogy mindössze 10 perc várakozás alatt bejutottunk a múzeum hatalmas és fantasztikus épületébe, mely egyébként a folyó szigetén épület.

Jó 15 éve jártam már itt futólag és emlékeztem, hogy a tárlatok egyszerűen lebilincselőek. Nem is kellett csalódnom, a tudomány és technológia több területét érintő kiállításokat hatalmas, interaktív bemutatótermekben helyezték el. Különösen az optikával és fizikával foglalkozó részleg volt nagyon érdekes, ahol az egyes jelenségeket olyan eszközökkel ábrázolják, hogy azokat ki is lehet próbálni, mozgásba lehet hozni, hullámtermészet, hatás-ellenhatás, mind ismerősként üdvözölhettem őket. A kiállítás grandiózus mivoltára jellemző, hogy az előcsarnokban egy hatalmas két épület szintet elfoglaló vitorlás hajót állította ki. Itt is sok kép készült, a múzeumlátogatás után a kitartóan zuhogó esőre tekintettel késő délután hazatértünk.

2016. április 18.

Megkezdődött a gyakornoki munkahét, reggel 9 óra 30 perces kezdéssel csatlakoztunk Noémivel a már javában fényképező csapathoz Bonifatius úr stúdiójában (bonifatiusametsbichler.de)

A műteremben ezen a héten egy ruha kollekció fotózásával foglalkoztunk. A kollekcióra jellemző, hogy bár elég furcsa, retro jellegű ruhákból állt, az én szememben kissé avittas stílusban, de az áruk igen magasra rúgott, mintegy 150-200 eurót tett ki darabonként, így feltehetően valóban igen kelendők lehetnek.

A feladatunk alapvetően a képek elkészítése, ellenőrzése, majd a későbbiekben a próbababa felöltöztetés és a ruhák formára igazítása volt.

A ruhákat színükön és kifordítva is fotóztunk, annak érdekében hogy az úgynevezett láthatatlan modell típusú képeket is össze tudják belőlük állítani, a ruha katalógus számára. Mint megtudtuk, ez a kollekciónak ugyanis csak online katalógus alapján lesz rendelhető. A munkahét során kezdtünk megismerkedni a stúdió munka menetével és ritmusával is. Bonifatius úr, a stúdió tulajdonosa elmondta, hogy a képek összeillesztését az elő és hátlap tekintetében már Indiába kiszervezték, az ottani, kedvező munkabérekre tekintettel és a stúdióban csak a professzionális, utómunkálatokat végzik Photoshop segítségével. Így alakítanak ki egy rendkívül gyors és hatékony munkafolyamatot.

Az elkészült aznapi képeket másnap már összeállítva kapják vissza. A felvételeket egy Canon 5d mark II fényképezőgéppel és teleobjektívvel készítettük, előbbi közvetlen összeköttetésben állt egy Mac számítógéppel, melyen az elkészült kép minőségét folyamatosan monitoringoltuk. Kellemtlen lett volna valóban, ha később ugyanazzal a modellel ismét fel kellett volna öltöztetni a bábút egy rossz expozíció miatt.

Annak érdekében, hogy a ruhák megfelelően, textúrájuk teljes és valós szépségében mutasson a katalógusban, egyenletes megvilágítása van szükség. ezért két keskeny softbox oldaláról, egy nagyobb felülről világítja meg a ruhákat. Hátul egy fehér háttérrel használunk, szintén erős megvilágításban, annak érdekében, hogy a katalógusban megkívánt képtípus előállításánál az utómunkálatok minél egyszerűbben lehessenek.

Számomra nagyon érdekes volt a különféle textúrájú anyagokkal dolgozni, köztük a teljes kollekciónak a vastag kabátkától a lágy esésű műselymen keresztül a csipkéig mindenféle textúra szerepelt.

Ettől függően volt szükség beavatkozásra a styling során, annak érdekében, hogy a próbababán a ruha gyűrődés mentesen helyezkedjen el, ez ugyanis nem várt mértékben befolyásolta a kész kép minőségét és a darab kívánatosságát. Tanulságos volt, hogy különböző csipeszekkel és tolatokkal értük el a kívánt hatást, illetve a hét során minél nagyobb önállóságot kaptunk a munkálatokban. A hét közepén már átvehetem a ruhák stylist-ját is, ekkor ugyanis Noémi sajnos két napig betegség miatt nem tudott csatlakozni.

Az utolsó nap, ismét teljes létszámmal, gyakorlatilag önállóan végezhetjük a felvételeket. Nem várt kontraszt volt ez a német diákok beszámolója alapján, nem számítottam rá, hogy ennyire aktívan sikerül bevonódnunk a stúdió munkájába.

Nagyon örülök, hogy így alakult, nagyon tanulságos és kedvemre való volt a munkafolyamat a különféle textúrájú anyagokkal és szuper volt együtt dolgozni Bonifatius úr munkatársával, Till Lutz-al.

Engem a stúdió, mint sikeresen működő gazdasági egység is érdekelt és Bonifatius úr az egyéb üzleti folyamatokról is nagyon szívesen mesélt. Nagyon nyitott és jókedvű úriembernek ismertük meg. Elmondta, hogy ők elég korlátozottan reklámfotóra szakosodott stúdióként működnek, leginkább ipari és kereskedelmi projektekkel foglalkoznak.

A honlapjukon és a stúdióban elhelyezett portfóliójuk tanúsága szerint igen exkluzív ügyfeleink vannak, sikerült megcsodálnom például egy Aston Martin projekt végeredményét is.

Nemcsak a weboldaluk és ajánlás révén érkeznek ügyfeleik, ügynökök is van aki gondoskodik a megbízásokról. Elmondta hogy a következő hónapokra általában előre le vannak kötve és ez ideális helyzetet teremt számukra a tervezés során.

Az egész ottlétünk alatt nagyon nyitottan állt hozzá a mentoráláshoz, nem csak a fényképészet tekintetében, általánosságban is szívesen mesélt a müncheni életről, ajánlott nekünk további, még nem ismert fotózási helyszínek és bemutatta, hogy percek alatt ki tudja rakni a bűvös kockát.

Egy nagyon súlyos hibát is elkövettem beszélgetéseink során, amikor szóba került, hogy előző nap rengeteg szurkolót láttam a városban és kiderült, hogy Bayern München mérkőzés volt, balga módon nem áttalottam megkérdezni, hogy ki nyerte a mérkőzést. Ezen a tudatlanságon jócskán elszörnyedtek, majd annál nagyobbat nevettek.

Nagyon tetszett hogy végig igyekeztek tudásunk fejlesztésére is kihasználni ezt az időszakot, ugyanakkor nagyon korrektül pontosan betartották a munkaidőt is, annak ellenére, hogy a munkatársa korábban kezdett nálunk és még tovább maradt, annak érdekében, hogy a kitűzött határidőt mindenképpen be tudják tartani.

Munkatársa, Till Lutz - mint kiderült - szintén a Schule BSZ Alois Senefeld diákja volt és a két éves alapképzést követően továbbra is a stúdió munkatársa maradt. Éppen ottlétünk alatt derült ki, hogy tanulmányait ősztől az iskola egyéves mesterkurzusán folytathatja.

Németországban egyfajta tradíció, hogy a két éves alapképzést követően nem folytatólagosan, hanem további tapasztalatszerzés követően folytatják tanulmányaikat a mesterkurzuson. Ez természetesen nem kötelező, de az iskola pedagógusai is erősen ajánlják ezt a menetrendet.

2016. április 20.

A magyar csapat nélkül töltött munkaidő végére úgy gondoltam, hogy készítek még néhány további esti felvételt, más hangulatunk van számomra, nagyon kedvelem őket, különösen a kék órákban készültek.

Egy mobiltelefonos alkalmazás segítségével jól becéloltam, hogy mikor számíthatok erre az időszakra és visszamentem az Olimpiai park környékére, az épületegyüttest szerintem gyönyörűen festett a lenyugvó nap fényében.

Sokan járnak ide pihenni és sportolni, illetve a térségben vagy egy II. Világháborús emlékhely is. Hanke úr elmondása szerint ezt úgy alakították ki, hogy a város romjait összegyűjtötték és egy hatalmas dombbá formálták, majd rekultiválták, megőrizve az utókornak.

Jó néhány felvételt készítettem, majd egy hatalmas hídra tértem át, melyről elég szép rálátás nyílt a BMW kiállító épületének teljes egészére. Itt készítettem néhány hosszú záridős felvételt.

2016. április 21.

Ma folytattuk a gyakornoki munkát és azt követően a fényképek feldolgozását. Más programon nem vettem részt.

2016. április 22.

Ma nagyon korán elengedtek bennünket a munkahelyről mert a vártnál előbb sikerült befejezni a katalógus fotózást és a stúdió is zárta kapuját. Kis magyaros ajándécsomaggal köszöntünk el, majd hazaértünk. Kis pihenés után visszalátogattunk Noémivel a városba, mert már az előző héten elterveztem, hogy a Frühlingsfest területét is meg szeretném látogatni az esti órákban is.

A kék órákban, pont időben érkeztünk ahhoz hogy szerintem érdekes felvételeket készíthessünk a hatalmas, kivilágított játékokról a hosszú záridővel vagy a kamera bemozdításával kísérletezve.

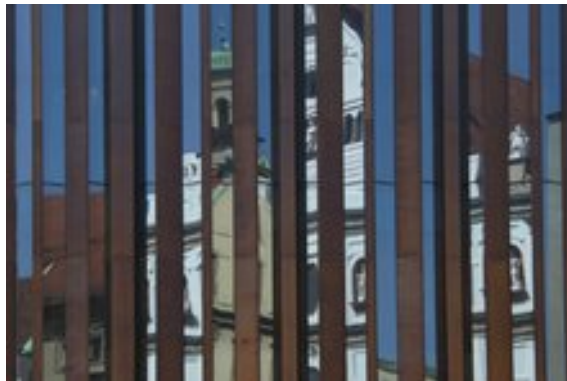

Az előző heti bizonytalan időjárás miatt nyitónap helyett ma tartották meg az ünnepséghez kapcsolódott tűzijátékot is, ezt még meg vártunk ami nagyon jó ötletnek bizonyult mert igazán csodálatosra sikeredett.

2016. április 23.

A délelőttöt félig meddig pihenéssel, illetve a fényképek feldolgozásával töltöttem, majd egy kis bevásárlás következett.

Néhány ajándékkal szerettem volna kedveskedni az otthon maradottaknak, akik voltak kedvesek önzetlenül támogatni a hosszú távollétet.

2016. április 24.

Ma utunkat célzottan a múzeumi negyed felé vettük, Németországban érdemes odafigyelni, hogy bár rendelkezünk diákigazolvánnyal, mégis a vasárnapi napok voltak azok, melyeken egy eurós belépődíj ellenében lehet számos múzeumot és csodálatos képtárat meglátogatni.

Én nagyon szeretek ezekkel a programokkal is élni egy idegen város megismerése során, ezért előre készültem és ilyen irányú tervet is kovácsoltam a kint tartózkodás idejére.

Elsőként a Neue Pinakothek termeit kerestük fel, mely egy nagyon gazdag képtár, felöleli az impresszionisták korszakát és hozzávetőleg az 1700-as évek elejéig terjed ki gyűjteménye.

A délután folyamán ellátogattunk a Residenz-be, mely Németország legnagyobb városon belüli kastélyegyüttese és hozzávetőleg 130, pompázatos díszítettségű helységet van lehetőség megtekinteni.

2016. április 25.

Ma délelőtt, szintén a program szervezésének keretében volt szerencsénk részt venni egy portréfotó workshop-on. Kathrin Rohde, egy hihetetlenül kedves és dinamikus személyiség hatalmas felszereléssel szinte berobbant a műterembe.

Elsőként az iskola melletti kertben, külső helyszínen kezdtük meg a portré fotózást. Kathrin különböző kompozíciókat mutatott be, minden kis modelljét a bőr és haj színének, öltözetnek megfelelő környezetbe helyezve.

Bemutatta azt is, hogy milyen szép hatást lehet elérni egy falevélen át fotózva, mintegy keretet adva a portrénak.

Ezt követően az időjárásra tekintettel - ami havas esőt ígért - az iskolán belül folytattuk a fényképezést, elsőként az iskola folyosóit vettünk górcső alá, mint lehetséges helyszíneket. Kathrin hihetetlen kreativitásról tett tanúbizonyságot, ahogy a különböző helyszíni elemeket felhasználta a kompozícióban. Elég volt egy pillantást vetnie a modell színeire és ruházatára és máris beállított egy színes falfelület mellé, egy üveg ablakhoz vagy éppen egy tükröződő falkép mellé.

Külön öröm volt látni, hogy milyen nyitottam és vidáman instruálja a modelljeit, még azokat is könnyűszerrel feloldotta, akik egyébként sokkal szívesebben tartózkodnak a kamera túlvégén, mint például ahogy én is.

Fotó: Kathrin Rohde

A workshop második részében a műteremben folytatódott a fotózás, itt Kathrin low és high key világítás technikákat mutatta be különböző modellekkel. A világítást az alapoktól építette fel és bemutatta, hogy hogyan keresi meg minden egyes modell és arc típus esetében nemcsak a színekhez hanem az adott karakterhez illő optimális világítást is.

Fotó: Kathrin Rohde

Fájó szívvel köszöntünk el Tőle, még nagyon szívesen folytattuk volna ezt az izgalmas közös programot. Kathrin indulás előtt néhány fényképet is mutatott amit előző hétvégén egy horvát esküvőn készített hasonlóképpen felhasználva a kreatív fotózás részben a környezet elemeit. Elmesélte hogy napsütésben alig volt részünk, de ennek ellenére a fotózást ugyanolyan sikerrel le kellett vezényelnie.

Mint megtudtuk Kathrin több mint száz kilométerről érkezett hozzánk és mindezt teljesen gratísz a tanulók fejlesztését szem előtt tartva ismétli már évről-évre.

Szerencsére a program után ott maradhatunk az iskolába és a későbbiekben is használhattuk a stúdió felszerelést egy kis portréfotózásra.

Én az esős idő ellenére bent maradtam a városban és ellátogattam az állatkertbe, melyet végül váltakozó napfényben és szakadó hóesésben sikerült megnéznem.

2016. április 26.

Bekövetkezett a kezdetben félve várt Garmisch Alpen kirándulás, mely esetében a téli ruházatra történő sokszoros utalás miatt valamiért nagyon nagy óra és fagyra készültünk. Ehhez képest csodaszép napos idő és kellemes, 10 fok körüli hőmérséklet köszöntött bennünket.

Hozzávetőleg egy órás vonatutat követően értük el a települést, majd ezt követően egy helyi, túrázókkal lelt buszjárárral kaptatunk fel a hegy derekáig. Innen indul egy jó másfél órás túraútvonal, ami azt hiszem egész Európában egyedülálló természeti jelenséggel kecsegteti a látogatókat.

Itt helyezkedik el ugyanis egy közel 50 méter magas szikla szurdok, melyben ebben az évszakban egy nagy sodrású, sebes patak folyik zúgva. A túraútvonal egy kis hegyi sétát követően éri el a hasadékot, melyet a szikla falba bevágott séta úton haladva, olykor alagútba érve lehet megcsodálni.

Sajnos a nap már megint elbújt, így úgy érzem, hogy az itt készült fényképet nem sikerültek olyan jól mint amilyenek ragyogó napsütésben lehettek volna.

A hasadék mögött egy nagyon szép hegyi út indul, elején egy elég merész kaptató van. Amikor már úgy éreztem, nem kapok levegőt, megérkeztünk egy csodálatos alpesi fennsíkra, hatalmas hófödte szirtek közt bájos alpesi faházak fogadtak, fenyvesekkel ölelve.

Egy kis hegyi fogadónál piknikeztünk a magunkkal hozott élelmiszerből, fényképeztünk még egy keveset és a buszmegállóhoz siettünk.

Hanke úr elárulta nekünk, hogy készült egy kis meglepetéssel is, ha kedvünk van még megpróbálja beilleszteni a programba egy hegyi tó meglátogatását is.

Az utolsó lehetséges busszal éppen sikerült elérnünk azt a hegyi vasutat, amivel fel tudtunk jutni a Spiztbergák lábáig. Maga az utazás is csodaszép volt, de a káprázatos smaragd színekben tündöklő gleccsertó látványa minden várakozást felülmúlt.

Számomra ez is egy olyan élmény volt, mint megpillantani először a sivatagot, hiába a tengernyi csodaszép fénykép, van azért olyan látvány, természeti szépség, melyet nem igazán lehet igazán egy szép fényképpel visszaadni.

A tavat félig megkerülve még itt is sokat fényképeztünk az éppen kényeztető napsütésben. Az erdő részeken készítettem a Wohnzimmerbild felvételemet, ahol egy hosszú expozíció első felében a fákat fényképeztem, az második felében lassan bemozdítottam a gépet, így előállítva egy képen belül egyfajta lágyítást.

2016. április 27.

Az iskolán bemutatjuk a véglegesnek szánt válogatásunkat és lehetőségünk nyílt egy darab kiválasztott képünk nagyméretű nyomtatására is, ezzel is igen nagy örömet szereztek a csoportnak. A prezentáció Hanke úr visszajelzése szerint jól sikerült és reményét fejezte ki hogy az ebből a közös portfólióból készülő katalógus is jól sikerül, öregbítve ezzel az iskola és a program hírnevét.

A prezentációt követően az iskola vendégül látott bennünket a híres Agustiner sörözőben. Az Agustiner az egyik legismertebb helyileg gyártott világos sör. A sörözőben hatalmas méretű hordóból csapolják és minden egyes kiürülő hordót csengetéssel jeleznek, ez elég gyakran bekövetkezett

ottlétünk alatt. Hanke úr javaslatára a tradicionális ételekből választottunk, sertéssültet öntettel és burgonyagombócot, melyek pompásnak bizonyultak.

Megkóstoltuk a csapolt sört is, majd az estét egy leginkább palacsintára hasonlító desszerttel zártuk. Hazatérve már a másnapi indulásra kezdtünk készülni.

2016. április 28.

Kényelmes tempóban mentünk ki hatalmas csomagokkal megrakodva az állomásra ahol Hanke úr várt bennünket, végtelen kedvességre jellemző hogy búcsúzóul még egy mézeskalács szívvel is megajándékozott bennünket.

Csodálatos és tanulságos volt és széleseben elszállt az a három hét, bizonyosan életre szóló élmény marad.

Minden diáknak szívből javaslom a részvételt, amennyiben módotok van rá, éljetez ezzel a páratlan lehetőséggel!

Köszönetnyilvánítás

Ezúton is köszönöm szépen a lehetőséget a résztvevő Iskoláknak, az ERASMUS+ Mobilitás Programnak és mindenkinek, aki volt kedves és támogatta, előkészítette és segítette ezt a fantasztikus utazást!

Külön szeretnék köszönetet mondani Georg Hanke úrnak, aki támogatásával ott tartózkodásunk során kiemelkedően nagy segítségünkre volt!

